

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer II

1. Juni 1913

62. Aargang

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

Med andre Ord og brugende Herbert Spencers Udtryksmaade: „Af sondrede, som vi ere, fra Alt, der ligger udenfor det relative, kan Sandheden i sin højeste Fuldkommenhed ikke, saa langt vore samtlige Erfaringer række, blive andet for os end en fuldstændig Overensstemmelse mellem de Forestillinger om Tingene, som vi anse for ideale, og dem, vi anse for virkelige.“ Det vil sige, at hos hver Person vil „Kundskaben om Tingene, som de ere, og som de være“, være Sandheden og Sandhedens Hylde, dog ikke nødvendigvis al den Sandhed, der er. Der er Sandheder, som ikke ere afhængige af Kundskab; i det mindste er dette Tilfældet med Tilværelsen af Ting udenfor og uafhængige af menneskelig Kundskab.

Før Eksempel: Amerika var til, uagtet hele Europa i Aartusinder ingen Kundskab havde derom, ja end ikke anede dets Tilværelse, før Columbus opdagede det. Dampens Kraft har altid været til, men Menneskene kændte den ikke. Det samme var Tilfældet med den mystiske Kraft, der kaldes Elektricitet; den har altid været til, men først i de senere Aar ere Menneskene blevne i Stand til at gjøre Brug af den, og saaledes er det med mange andre K्रæfter og Sandheder i Guds Univers, som nu ere til og altid have været til, men som Mennesket endnu ikke har nogen Kundskab om. Sandhedens Forraadshus er endnu

langt fra udtømt ved Menneskenes Opdagelser. Der er flere Sandheder i Himmel og paa Jordens, end den menneskelige Tænkning og Filosofi endnu har drømt om.

Det er dog alligevel muligt, at der samtidig med disse Præster, Stoffer og Livsforhold, som Menneskene ere ukjendte med, eksisterer andre Intelligenser, som have Kunstdæk om dem. Vi ville igjen benytte det ovenfor givne Eksempel: Amerika var til, uagtet hele Europa ingen Kunstdæk havde om det, før Columbus opdagede det; men Amerika havde Indbyggere, havde sine egne Intelligenser, som kjendte Silværelsen af dette vestlige Fastland. Saaledes vilde Forholdet maaesse ogsaa være, hvis man kunde blive hensat til Planeten Mars. Der er meget, vi ikke vide om Mars — har den en Atmosfære, og har den Vand? Har den store Fastlande og Bjergkjæder? Er den beboet? Dersom den er det, paa hvilket Trin i Udviklingen staar da dens Indbyggere? Alt dette savne vi Kjendskab til, men der bor maaesse tænkende Væsener paa Mars, som kjende baade disse og Tusinder af andre Ting, som vi ingen Kunstdæk have om. Saaledes ogsaa med Hensyn til de andre Planeter og Planetssystemer i Verdensrummet. Hvor som helst Ting ere til, der ere de maaesse ogsaa forenede med Intelligenser, som kjende dem. Endvidere er der forskellige Grader af Intelligenser. Hvor der er to Intelligenser, af hvilke den ene er mere intelligent end den anden, vil den Tanke let opstaa, at der maaesse findes en tredie, der mulig er mere intelligent end de første to, en fjerde og femte endnu mere intelligent end den tredie og saaledes videre, den ene højere i Intelligenz end den anden, indtil du staar foran en Uendelighed af Intelligenser eller naaer til En, som er mere intelligent end dem alle — En, som direkte eller indirekte præsiderer i alle Raad, leder alle Bevægelser, styrer alle Foretagender, kontrollerer alle Verdener og Verdenssystemer, elster Alle og omfatter og forstaar alle Ting, Summen af Alt, som bestaar — Sandheden! Altsaa, naar vi komme rigtig til Bunds i Sagen, erfare vi, at hvorsomhelst der eksisterer Noget, som kan kjendes, selv om det strækker sig ud i Uendeligheden, der er der ogsaa Intelligenser, som ere kjendte med det, og som kontrollere, styre og lede det og gjenem det udføre deres Billie og Hensigter!

Det ovenfor benyttede Udtryk: „Summen af Alt, som bestaar“, ville vi beskjæftige os lidt mere med. Denne Sætning er benyttet af en meget trofast og oprigtig Kristen, afdøde John Jacques. Velcert af Profeten Joseph Smith sang han i sin Salme om Sandhed følgende:

Saa sig, hvad er Sandhed? Fra først og til sidst
 Den er Summen af Alt, som bestaar.
 Skjøndt Himmel og Jordens omdannes, for vist
 Skal Sandheden stande og ej slide Brist —
 Den sejrer og aldrig forgaar.

Det, som er, det, som har været, og det, som skal komme, maa jo indbesatte Alt, som bestaar, eller absolut Sandhed; endvidere: Alt det, som er eller har været eller skal komme, det har været, er eller skal blive kjendt af Intelligenserne, som befinde sig overalt i Universet, og som foruden deres øvrige Kundskaber have Kjendskab til sig selv og besidde saavel Selvbevidsthed som Bevidsthed om andre Ting end netop sig selv. Sandhed er deraf, set fra dette Standpunkt, Kundskab om det, som er, indbefattende Kundskaben om sig selv — Selvkundskab. Det kan maaſke indvendes, at absolut Sandhed til Trods for den her fremſatte Synsmæade er ufattelig for vor begrændede Tænkeevne. Jeg vil indrømme dette; men selv om vor begrændede Fatteevne ikke kan begræbe Summen af det, der er til, eller absolut Sandhed, følger dog ikke deraf, at den her omtalte Definition er fejlagtig eller kan blive erstattet af en anden, der indbefatter mere eller mindre. Overveje vi denne Sætning: Sandhed er det, som er, ville vi komme til den Slutning, at den indeholder en uimodsigelig Kjendsgjerning lige saa selvindlysende som Udtrykket: „Evigheden er uendelig“ — uden Begyndelse og uden Ende. Eller: „Rummet er grændseløst“ — det er ikke muligt at tænke sig, at der er et Punkt, hvor Rummet ophører. Det nytter ikke at ſige, at vor Fatteevne ikke er i Stand til at begræbe de Sandheder, som disse Sætninger udtrykke. Selve Tinget er større end et hvilket som helst Symbol, som vi kunne danne os af den med Ord eller paa anden Maade; men vi kunne heller ikke fatte eller begræbe, at det modsatte kan være Tilfældet, nemlig at Rummet har en Grænde, at Evigheden har Begyndelse og Ende, og at absolut Sandhed er mindre end Summen af det, der er til. I den her fremſatte Definition har du Alt, som er; dersom en anden Definition af „Sandhed“ ikke indbefatter Alt, som er, da er det en mangelfuld Definition af Ordet. Med Hensyn til relativ Sandhed — det enkelte Menneskes personlige Sandhed — da er dette, som ovenfor vist, hvert enkelt Menneskes egen Kundskab om saa meget af det, der er til, som han kan gjøre til sit eget.

Der er endnu et Punkt i denne Definition, som vi maa omtale. Læg Mærke til Ordene: „Kundskab om Tingene... som de skulle blive“. Dette er en Maade at betragte Sandheden paa, som vi sjeldent eller aldrig møde. Den leder Tanken hen paa Begrebet: Bevægelse. Sandhed er ikke et stillestående Vand, men en levende Kilde; ikke en affondret Indsø, uden Strømninger og Tidevand, men et uhyre stort Hav, grændseløst som Universet; det er Universet — svulmende, bundløst, uendeligt og altomfattende! Bevægende sig i majestætiske Strømninger, hævet og ſenket af Tidevandets uständelige Ebbe og Flod; stedje visende sig i nye former og i en Uendelighed af Kombinationer, i nye Situationer og Forhold, multiplicerende sig selv paa ti Tusinde Gange ti Tusinde forskjellige Maader; stadig affpejrende Uendelighedens Intelligenſ, visende

Evighedernes samlede Visdom og Verdensaltets ledende og styrrende Kraft — Gud!

Det, som er til. Vi ville dernæst bestjæltige os med Universet, i hvilket Mennesker, Engle, Erkeengle og Guder — alle Intelligenser — leve.

„Der er mange Riger; thi der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige, og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum.“

Dette blev sagt af Joseph Smith i 1832. Det fremgaar tydeligt af den Text, hvorfra dette Citat er taget, at „Riger“ ikke i dette Tilfælde betyder Følkestammer eller Nationer, over hvilke en Konge regjerer, men derimod Stof, Elementer, Verdener og Verdenssystemer, der ere underkastede Love og styrrede af Intelligenser. Det er Læren om Rummetts Uendelighed og om Stoffets Tilværelse overalt i dette Rum. Det er en Beskrivelse af Universet, forsaavidt det kan beskrives. Lad os i nogle Øjeblikke overveje denne Udtalelse; thi den maa nøje gjennemtænkes for fuldtud at kunne fattes.

(Fortsættet.)

Nadveren.

(Fortsat.)

Hvad har ny Åabenbaring at sige med Hensyn til Sakramentet eller Herrens Nadvere? Kun dette: Denne Ceremoni er naturlig og ligefrem og dens Bethydning let fattelig. I en Åabenbaring, given samme Dag, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret, den 6. April 1830, siger Herren: „Det bør Menigheden at samles ofte og nyde Brødet og Vinen til Skukommelse om den Herre Jesus.“ (Bogtens Bog 20: 75—79.) Her gives endvidere en udførlig Beskrivelse af, hvorledes denne Ordinance skal udføres. Eldsten eller Præsten skal velsigne det. En Lærer eller en Diacon har ikke Myndighed til at gjøre dette. En særlig Bøn, given ved Åabenbaring, skal benyttes ved Velsignelsen af Brødet, en anden ved Vinen eller Vandet. I begge Bønner siges det, at de, som tage af Nadveren, vidne for Gud, at de ere villige til altid at erindre Guds Søn og holde hans Besalinger. Hver Gang et Medlem nyder Nadveren, tilkjendegiver han for Gud, at han er villig til at paataage sig hans Søns Navn. Andre Steder omtales Sakramentet som en Skukommelse af Herrens Videlse og Død. (Bog. Bog 20: 40; 27: 2.)

Angaaende de Ting, som skulle benyttes ved Sakramentet, siger Herren, at det er lige meget, hvad vi spise, og hvad vi drikke, naar vi kun have Tankerne henvendte paa denne Ceremonis Bethydning og Øjemed. (Bog. Bog 27: 2.) Dog forlanger Herren, at de Ting, som benyttes, skulle være rene og usorfalskede. Derfor forbryder han os at bruge Vin

eller stærk Drif, tillavet af Saadanne, som ikke tilhøre vor Kirke. I Overensstemmelse med denne Abenbaring har Kirken gjort det til en Regel at bruge rent og klart Vand i Stedet for Vin. Det, der er af Vigtighed ved denne Ordinance, er at huske paa Sakraments Hensigt og Mening. Dersor fremkom vore Dages store Prostet med de samme Formaninger som Paulns forдум og advarede imod at nyde Nadveren uværdeligen. Angaaende et Sakramentermøde, som Prosten overværede, læse vi følgende i Joseph Smiths Selvbiografi:

„Før Nadverens Uddeling talte jeg om denne Ceremonis Berettigelse i Kirken og viste, hvor vigtigt det var at gjøre det paa en for Herren antagelig Maade. Jeg fremsatte Spørgsmaalet om, hvor længe de antog, et Menneske kunde nyde Nadveren uværdigt, uden at Herren fratog ham sin Land. Hvor længe vil han kunne handle letfindig med hellige Ting, uden at Herren skal overlade ham til Satans Tugtelse indtil Forløsningens Dag? Kirken maa vide, om dens Medlemmer ere værdige til at nyde Nadveren; thi ellers vilde Herrens Ejendomme blive nægtede Tilladelser til at uddele den. Dersor burde vore Hjerter være ydmige, og vi burde omvende os fra vore Synder og rense os fra alt Ondt.“

Desuagtet er det paalagt Menigheden ikke at vise noget Medlem ud af Sakramente-Forsamlingerne. (Pag. Bog 46: 4.)

Det fremgaar saaledes tydeligt af ny Abenbaring, at Sakramentet eller Herrens Nadvere er af guddommelig Oprindelse; at vi skulle nyde den til Minde om Herrens Lidelse og Død; at det brudte Brød og Vinen eller Vandet blot ere Sindbilleder paa Jesu brudte Legeme og udgydte Blod; at vi, naar vi nyde Nadveren, forny vore Pagter med Gud og love at erindre hans Søn og holde hans Besalinger; at vi ikke skulle tage af Sakramentet uværdigt; at Medlemmer i Kirken, som ere uværdige til at nyde Nadveren, dog ikke skulle udvises af Sakramente-Forsamlingen; at Nadverens Uddeling maa udføres af Mænd i Besiddelse af den fornødne Myndighed; at vi ofte skulle samles for at nyde Nadveren, og at der absolut ikke er noget Mysterium forbundet med denne hellige Ceremoni.

Saaledes blive vi oplyste og underviste gjennem ny Abenbaring. Saaledes blive vi frigjorte for den Overtro og de Forvanstninger, som gjøre sig gældende i vore Dages Kristendom. Saaledes belæres vi om vore Pligter imod os selv og imod vor Gud. Det er Amerikas store Prostet, Joseph Smith, som har givet Verden denne tabte Kundskab tilbage.

• Young Womans Journal. •

Bagtalesse.

Store Aander have ikke Raad til at give Agt paa de smaa, nedfættende Ting, der fortællses af dem, som ikke ere i Harmoni med deres

Tanker, og som formedelst deres mindre Hjernevirksomhed ikke kunne forstaa den større. Vi kunne ikke vente at blive Venner med alle dem, som vi træffe paa vor Vej; men vi burde være venlige mod Alle.

Det er et Tegn paa Sjælsstorhed at lade saadanne Ting, som Andre have sagt for at saare Følelserne eller skade Rygtet, forsvinde ligesom Duggen for den opgaaende Sol. En stor Mand kan ikke lide nogen Skade af de smaa, ubehagelige Ting, der siges om ham af dem, som misunde ham hans Stilling og Forhold.

Det er et Tegn paa Smaalighed at sige stygge Ting om Andre. Store Aander nedværdige sig ikke til noget saadant. De føle sig hævede over den Bagtalehsesatmosfære, hvori de Mennesker befinde sig, der holde af at tænke Ondt, maaesse fordi de have hørt Andre tale ilde om de Fraværende.

For nogle Aar siden stod en Herre paa et Gadehjørne og ventede paa en Sporvogn, og her hørte han en Samtale mellem to unge Mennesker. Samtalen drejede sig om en tredie, og de Udtryk, der faldt, vare alt andet end smigrende for denne. Herren gif da hen til de to og sagde til dem: „Mine unge Venner, det er uærligt, at I ikke give den fraværende Person den Ret, som tilkommer ham. Landets Ret og Øvrighed giver altid en Mand Lovlighed til at forsvarer sig, men I tale Ondt om en Person, uden at det er muligt for ham at tage til Gjenmæle.“

Verden vilde være bedre, hvis vi altid gave vores Medmennesker Lovlighed til at forsvarer sig. Hvor mange af eder sige ikke lige i dette Øjeblik Ting om en eller anden, som er fraværende, Ting, som vilde faa eder til at røisme af Stam, hvis han var tilstede.

En Dame var lige bleven forestillet for en Herre og var i livlig Samtale med ham. „Sig mig,“ sagde hun, „hvem er den forsædlig grimme Mand derovre?“ „Det er min Broder,“ svarede Herren roligt. „Aa“, udbrød Damien i frækslagen Forbauselse, „undskyld mig. Jeg havde virkelig ikke lagt Mærke til Ligheden.“

Denne Dame saa rede i et Øjeblik Tankeløshed Følelserne hos den, hun talte med, hvis da disse i det Hele taget kunde saares af den Slags meningssløs Snak. Men hun er kun en Type paa de Tusinder, der tankeløst sige Ting, som de vilde give Alt, hvad de ejede, for at kunne falde tilbage.

Beed du noget Godt om din Næste, da sig det. Beed du ikke noget Godt om ham, da sig Intet.

Der er en Mængde Ting, vi kunne tale sammen om, der ere lige saa interessante som Fejlene hos vores fraværende Medmennesker. Vi lade Hadet beherske os og udflynge giftige Ord mod et Individ, som maaesse har gjort Noget, der satte os i Oprør; men den, som vi hade, er hele Tiden fuldstændig überørt af vores Følelser og nyder maaesse en behagelig og rolig Sovn eller sine Kjæres Selskab uden at aue Noget om den

Energi og Hjernerraft, der gaar tilspilde som Følge af dette unhyttige og urimelige Had.

Han tager ikke Skade. Den, der hader, lider den største Skade, og det vil maaſke være længe før ham at overvinde den. Hans Føleſſer forgifte hans Blod, og hans System bringes i Uorden, medens Gjen-ſtanden for hans Had hele Tiden gaar omkring uden at kjende Noget til denne Tilstand.

Det er bleven os fortalt, at det er vor Pligt overfor hinanden at bringe saa meget Solſkin ind i Verden, som det er os muligt. Denne Verden har mange mørke Dage, og de, som gjøre disse Dage mørkere og Livet mere trist, ere baade deres egne og Menneskehedens største Hjender.

Den aandeligt stærke kan ikke skades af ſmaaſig Bagtalesſe. Kristus følte sig ikke truffet, naar han anklagedes. Han var hævet over de an-klagende Ord og i Stand til at leve, efter at disse Ord havde brændt Hjertet ud paa dem, der udtalte dem. Håndlinger, Tanke og Ord bestemme et Menneskes Værd og gjøre ham enten stor eller lille.

Betrugt de saa virkelig store Mænd og Kvinder, du har mødt i denne Verden, og du vil finde, at du erindrer dem, netop fordi de aldrig sagde noget nedſættende om noget Menneske. De staar for dig i Tanken som venlige, tilgivende og overbærende Mennesker i Besiddelse af Hjærlighed og Barmhjertighed. De forhindrede ikke Sjælens Udvikling ved at fylde Sindet med Had og Bitterhed over en eller anden indbildt Forurettelse, som de troede at have lidt. Nej, de vare større end dine øvrige Bekjendte, og det var ikke deres ydre Legemsbygning, der gjorde dem store.

Dersom du ikke har noget andet at foretage dig i dit Hjem om Aftenen end at omtale din Næstes Fejl, tag da din Bibel frem, kald dine Venner ind og slaa op paa og læs følgende Skrifftſted:

„Thi ogsaa vi levede fordum i Øndſkab og Avind, vare forhadte og hadde hverandre.“

»Liahona«.

Tro paa alt af stort og godt,
Tro dig selv i stort og ſmaat,
Tro paa alt det bedste,
Tro din Moder, Fader, Søn,
Tro din Søster, tro din Ven,
Tro kun godt din Næste.
Tro paa Lykke, Fryd og Fred,
Byg din Tro paa det, du veed.

— Bønnens Kraft og Virkning formindſkes i samme Forhold, som den Bedendes Weltalenhed forøges.

Søndag den 1. Juni 1913.

Ørdenen i Guds Kirke.

Bigtige Værdomme fremsatte under Høraarskonferencen i Salt Lake City af Præsident Joseph F. Smith.

Jeg har en Følelse af, at Israels Styrke er tilstede her i Dag, repræsenterende hele Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ikke alene i Zions organiserede Stave, men i mange af Missionerne.

Jeg behøver ikke at sige til mine Brødre, som ere kaldede til at arbejde i Herrens Tjeneste, at det forventes af dem, at de Alle som En ville opfylde deres Pligter som Embedsmænd i Guds Kirke. Vi forvente, at de præsiderende Brødre i Zions Stave ville være Exempler for Folket. Vi forvente, at de i Sandhed ville være Fædre for dem, som de præsider over, ville være Mænd med Visdom og med sund Dommekraft, upartiske og retfærdige, Mænd, som ville gjøre sig stikkede til eller virkelig, paa Grund af deres naturlige Anlæg og Guds Aands Inspiration, som de have Ret til at besidde, ere stikkede til at præsidere i Retfærdighed og til at dømme upartisk og ørligt i alle saadanne Sager, der bringes for dem eller med Rette høre ind under deres Embede og Kaldelse.

Vi forudsætte, at Biskopperne og deres Raadgivere udvise den samme Trofast, den samme Nidkjærhed og den samme Visdom i Udsørslen af deres Pligter; thi paa dem hviler i Virkeligheden det største Ansvar, fordi deres Præsidentskaber forlange af dem, at de varetage Folkets Interesser. Det forlanges af en Biskop, at han kjender alle Medlemmerne i sit Ward, ikke alene dem, som ere trofaste Medlemmer af Kirken og nidkjære i Udsørslen af deres Pligter og i at gjøre Godt, men ogsaa dem, der ere folde og ligegyldige, lunke og tilbøjelige til at fejle og begaa Uret. Ja, ikke en Gang dette er nok, men det forlanges af Biskopperne, at de gjennem deres Medhjælpere i deres Ward ikke alene gjøre sig bekjendte med deres Medlemmer, men at de ogsaa kjende de Fremmede, der bo i deres Ward, og at de ere forberedte paa at kunne give Opmuntring, Trøst, gode Raad og enhver anden Hjælp, som det er muligt at yde til dem, der ere i Træng, hvad enten disse ere Trofæsler eller staa udenfor vort Samfund. Der forlanges saaledes en hel Del af Biskopperne og deres Raadgivere, af Eldsterne og det mindre Præstedømme i deres Warder, og jeg ønsker at sige i Forbindelse hermed, at det er disse Biskoppers Pligt sammen med Præsidentskaberne over Zions Stave og deres Højraad at behandle og assige Dom i alle Sager, som opstaa blandt Medlemmerne i deres Warder og Stave.

Til disse Medlemmer høre ogsaa alle Højpræsterne, de Halvfjærds, Eldsterne, Apostlerne, Patriarkerne og Præsidentskabet over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Ingen Mand, som er Medlem af Jesu Kristi Kirke, er fritaget for det Ansvar, som hans Medlemskab medfører, eller fra at respektere Biskoppens Autoritet i det Ward, hvori han bor. Det er lige saa nødvendigt for mig som for det sidste og mest beskedne Medlem i Kirken at respektere Biskuppen i det Ward, hvorf jeg er Medlem. Intet Menneske, som udgiver sig for at være et Medlem af Kirken, kan forbogaa eller gjøre sig uafhængig af de Autoriteter, som Herren har sat i sin Kirke. Denne Overopsigt med Folket og med deres daglige Liv, denne Baagen over deres Trostak mod deres Bøger og mod Jesu Kristi Evangelium tilhører Stavenes Præsidenter og deres Raadgivere og Højraadene eller Medlemmer af Højraadene, Bislopperne og deres Raadgivere og Kredslærerne.

Dernæst have vi Organisationerne i det hellige Præstedømme. Vi have det øverste Præsidentskabs Raad, bestaaende af tre præsiderende Højpræster, som ere kaldede og bestikkede af Gud til at præsidere over Kirken og over Guds Præstedømme, og jeg ønsker at tilsøje, at det er ikke og har aldrig været en Lov, at Medlemmerne af Kirkens øverste Præsidentskab nødvendigvis maa ordineres til Apostler. Deres Embete som Kirkens Præsidenter indbefatter alle de Nøgler og al den Autoritet, som tilhører det melkisedekiske Præstedømme saavelsom det mindre Præstedømme, og alle Embederne i Præstedømmet fra først til sidst, fra det mindste til det største. Jeg vilde inderligt ønske, at nogle af disse selv-kloge Mennesker iblandt os vilde lære denne Sandhed og lade den første Rod i deres Sind, saa at de ikke altid skulle være i Billederede med disse Ting og vedblive at fremkomme med de urimeligste og de mest meningsløse Spørgsmål med Hensyn til Ordenen i Præstedømmet. Alt, hvad de behøve at gjøre, er at løse Alabenbaringerne, givne gjennem Profeten Joseph Smith, hvorved Præstedømmets Magt og Myndighed blev gjengivet til Kirken, som Gud har oprettet i disse de sidste Dage. De ere saa tydelige og letfattelige, at de kun behøve at løses med lidt Forstaaelse og Estertanke for at blive tilgængelige for vor Fatteevne.

Det er Kirkens tolv Apostlers Pligt at forkynde Evangeliet til Verden, at bringe det til alle Jordens Indbyggere og bære Vidnesbyrd om Jesus Kristus, Guds Søn. Dette er deres særlige Kaldelse, og de staa altid under Kirkens øverste Præsidentskabs Ledelse, naar dette Præsidentskab er fuldt organiseret. Der har aldrig samtidig været to Præsidentskaber med lige Myndighed i Kirken — aldrig. Herren har aldrig bestikket noget saadant. Der er altid en præsiderende Myndighed i Kirken, og dersom Kirkens øverste Præsidentskab opløses enten ved Død eller af andre Aarsager, da præsider de tolv Apostler over Kirken, indtil der paany er organiseret et Præsidentskab, bestaaende af tre præsiderende

Højpræster, som have Ret til at indtage disse Embeder. Ifølge den Regel, som blev indført af Præsident Wilford Woodruff, der indsaa Nødvendigheden af den, og som blev fulgt af Præsident Lorenzo Snow, ere Maadgiverne i Præsidentskabet løste fra deres Embede, naar Præsidenten dør, og det er de tolv Apostlers Pligt med det samme at gjenorganisere Kirkens øverste Præsidentskab, saaledes at der ikke opstaar nogen Mangel eller Ufuldkommenhed i Præstedommets Orden og Virke, maade i Kirken.

Biskopperne og Stavspræsidenterne alene have Jurisdiktion over Mænds og Kvinders Medlemsstab i deres Warder eller i deres Stave. Vi ønsker at forklare dette saa tydeligt som muligt. Det er ikke min Pligt, det er ikke de syv Præsidenters eller de tolv Apostlers Pligt at gaa ind i en af Zions Stave for at holde Forhør over noget Medlem med Hensyn til dets Medlemsstab i Kirken. Vi have ikke noget med det at gjøre. Det hører ind under de lokale Autoriteter, og de have tilstrækkelig Myndighed til at behandle alle saadan Sager i deres Warder og Stave. Biskopperne kunne forhøre en Eldste for slet Opsørelse, Apostasi eller Overtrædelser af en saadan Art, at han er uværdig til at beholde sit Medlemsstab i Kirken, og de have Ret til at affige den Dom over ham, at han er uværdig til at staa i Kirken. De kunne henvise hans Sag til Stavens Præsidentskab og Højraad, som kan udelukke ham af Kirken. Denne Udelukelse er bindende og uomstødelig, naar undtages at Sagen kan appelleres til Kirkens øverste Præsidentskab. Dersom der muligvis skulde være udvist nogen Uretfærdigbed eller Partiskhed, eller der mangler Underretning og Forstaaelse af visse Punkter vedrørende Sagen, som kan have indvirket paa Højraadets Æjendelse, da kan den Anklagede, hvis han føler, at hans Sag ikke er bleven behandlet retfærdigt, appellere til Kirkens øverste Præsidentskab, men ellers ikke. Vi ønske, at det tydeligt maa forstaas, at vi ikke kunne høre paa Klager, som komme til os fra Kirkens Medlemmer imod deres Biskopper, deres Præsidenter eller deres Brødre og Søstre i Menigheden. Dersom vi vilde tillade sligt, kunde vi ligesaa godt affække Biskoppernes og Stavspræsidenternes Myndighed i denne Retning og paataage os selv Ansvarer for Alfhøressen af de af Kirkens Medlemmer, som have saadanne Sager at fremføre, og dette vilde være en Umulighed. Vi kunde ikke gjøre det, og det vilde ikke være rigtigt at gjøre det, fordi Gud har anordnet det paa en anden Maade.

Dersor ønske vi uden Omsvøb at sige til disse egenständige og forrykte Mennesker, som ville gaa forbi deres Biskopper og Stavspræsidenter til Kirkens Præsidentskab eller de Tolv, at dersom de gjøre dette, ville vi henvise deres Sag til deres lokale Autoriteter, som kunne behandle den paa det Sted, hvor Beviserne for og imod lettest kunne bringes tilveje, og hvor de kunne blive retfærdigt behandlede. Vi have

nok at gjøre, kan De tro, uden at skulle høre paa Anklager, Beklagelser, Trætter og Mundhuggeri fra Personer allevegne fra, hvor faa de end forholdsvis ere; thi Kirkens Udstrekning naaer nu ud til Øerne i Havet og til Jordens fjerne Egne, og Evangeliet bliver forkynnt og gjør Fremgang i alle Verdensdele. Vi kunne ikke høre og affige Dom i hver enkelt Sag. Herren har i sin Kirke indsat disse Raad, Bisloppeks Raad og Højraadet tilligemed Kirkens Præsidentstaber, for at de skulle tage Vare paa Folket, se efter, at ingen Uretfærdighed begaas af den ene imod den anden i Kirken, at ingen Ugudelighed finder Sted, som kan undgaas eller begrændes, at Retskaffenhed, Dyd og gode Følelser gjøre sig gjældende i alle Kirkens Organisationer, og at ingen Daarlighed eller Shud saar Lov til at faa Fodsæste og sprede Fordærvelse i Kirken. Ikke at vi skulle forurette, saare eller undertvinge — intet Menneske skal tvinges. Ingen Myndighed i Præstedømmet kan benyttes eller i nogen Maade udøves i Uretfærdighed uden at mishage Gud. Naar vi dersor behandle saadanne Sager, burde vi gjøre det uden Brede. Vi skulle behandle dem uden nogen forudsattet Mening eller Fordom. Vi skulle kaste alle Fordomme bort, fordrive Breden fra vore Hjerter og, naar vi forhøre vores Brødre vedrørende deres Medlemsstab i Kirken, gjøre det i Kjærlighed, Besindighed og Venlighed med det Formaal at frelse og ikke fordømme. Dette er vor Opgave; vort Formaal skulde være at frelse Verden, at frelse Menneskene, at bringe dem i Harmoni med Guds Love og med Retfærdighedens og Sandhedens Principper, saa at de kunne blive freste i Guds Rige og ved Lydighed til Evangeliets Ordinancer blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger. Dette er vor Mission.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældsterne Andrew A. Kruuse og Søren Andersen ere løste fra Aarhus Konference og forlode Liverpool den 31. Maj med Dampskibet „Corsican“. Ældsterne Lyman W. Poulsen og Peter H. Jensen ere ligeledes løste fra Bergens Konference og ville efter en Rejse gjennem Europa forlade England den 14. Juni med „Tunisian“.

Beskikkelse. Ældste John F. Petersen er beskikket til at præsidere over Aalborg Konference. Konferencens tidligere Præsident, James C. Bolander, er løst og forflyttet til Trondhjems Konference.

Faraarskonferencen i Trondhjem.

Lørdag den 26. April kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Nu Fryd mit Hjerte finder“. Bon af Ældste H. K. Andersen og Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“. Efter nogle Aabeningsbemærkninger af Konferencepræsident Jesse H. Nielsen aflagde følgende

Eldster deres Rapporter og bar deres Bidnesbyrd: Trondhjems Gren: H. R. Andersen, Leroy L. Larsen, Thos. W. Jensen, E. R. Sørensen, Lawrence Hansen, Virgil Hjeld; Narvik Gren: L. Walter Johnson og Eric Cramer. Salmen: „Nu lyder atter Jesu Bud“ blev assningen til til Afvegning.

Missionspræsident Martin Christophersen udtalte sin Tilsfredshed med de aflagte Rapporter, omtalte Evangeliets Indførelse i Skandinavien og forklarede dets første Principper.

Mødet sluttede med Salmen: „Da Kristi Kirke ved Guds Magt“. Takføjelse af Eldste Lawrence Hansen.

Søndag Form. den 27. April Kl. 11. Søndags skolekonference. Den aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“. Vøn af Eldste Leroy L. Larsen og Sangen: „Gjør, hvad er ret“. Præs. J. H. Nielsen bød Førsamlingen Velkommen, hvorefter Forstanderen for Trondhjems Grens Søndags skole, Br. H. J. Karlsen, aflagde Rapport over Skolens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Eldste L. W. Johnson rapporterede Narvik Søndags skole.

Et smukt Program, bestaaende af Klasseselectier, Sange og Deklamationer, blev derefter udført af Trondhjems Grens Søndags skole, hvorpaa Præs. M. Christophersen omtalte Søndags skolernes Arbejde og Formaal og gav mange opmuntrende Raad og Verdomme til Skolens Medlemmer.

Præs. J. H. Nielsen gjorde nogle Bemærkninger om Frihed, hvorefter Skolen sluttedes med Sangen: „O, du Salighedens Klippe“. Takføjelse af Eldste L. W. Johnson.

Søndag Efterm. Kl. 4. Mødet aabnedes med Salmen: „Blæs sagte, J Storme“. Vøn af Eldste Lawrence Hansen, hvorefter Salmen: „Kom, Hellige, fremad og frygter ej“ blev assningen.

Præs. Jesse H. Nielsen bød Førsamlingen Velkommen og aflagde Rapport over Arbejdet i Trondhjems Konference de forløbne 6 Maa-neder. 8 Missionærer have i den Tid uddelt 14,247 Skrifter, omfat 1112 Bøger, besøgt 13,464 Fremmedes Huse, haft 1653 evangeliske Samtaler, afholdt 186 Møder, døbt 8 Personer, ordineret 3 og velsignet 10 Børn. Tilstanden i Konferencen var god, de Hellige forenede og Udsigterne for Fremtiden de bedste.

Søster Marie Larsen aflagde Rapport over Ungdomsførenings Virksomhed.

Præs. M. Christophersen udtalte sin Glæde over de aflagte Rapporter og paaviste Nødvendigheden af at arbejde i Enighed og god Forstaelse med hinanden.

Søster Marie Olsen og Koret sang: »I have read of a beautiful city«.

Præs. M. Christophersen foreslog dernæst Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmigt vedtages. Eldste Jesse H. Nielsen blev foreslaet og sanktioneret som Præsident over Trondhjems

Konference og Forstander over Trondhjems Gren med H. K. Andersen, Eric A. Cramer, T. W. Jensen og Virgil Fjeld som Medarbejdere.

Kristiansund Gren: Veroy L. Larsen, Forstander, med Lawrence Hansen som Medarbejder.

Namsøs Gren: L. Walter Johnsen, Forstander, med E. R. Sørensen som Medarbejder.

Præs. M. ChristopherSEN omtalte Eldsternes og de Helliges Pligter og formanede Alle til at leve efter det Lys og den Kundstab, de havde, undgaa daarligt Selstab og søger Gud i Ydmighed og Tro.

Mødet sluttedes med Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor“. Tak sigelse af Br. John Oien.

Søndag Aften Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Langt, langt hersfra“. Bon af Præs. J. H. Nielsen og Salmen: „Tegn prise vil min Fader stor“.

Eldste L. Walter Johnsen omtalte Kirkens Mission og Nødvendigheden af, at Herrens Tjenere havde den rette Myndighed til at handle i hans Navn.

Eldste Veroy L. Larsen talte om Nødvendigheden af at leve et rent og helligt Liv og sætte et godt Eksempel for vore Medmennesker.

Koret sang til Afvebling: „O, min Fader, du, som kjender“.

Præs. M. ChristopherSEN talte dernæst til Førsamlingen. Han forklarede Jesu Mission paa Jorden, Evangeliets Forkyndelse til Føder og Hedninger og den oprindelige Kirkes Organisation og Embedsmænd, omtalte Frafaldet og de mange falske Værdommene, som forkynnes i Verden i vore Dage, og sammenlignede vor Kirkes Organisation og Vært og de Førsøgelser, som den er utsat for, med Tilstanden i Frelserens og Apostlernes Dage.

Til Slutning blev Salmen: „Fra Himmelens høje Høvel“ assungen. Tak sigelse af Eldste E. R. Sørensen.

Mandag den 28. April Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Nu Israels Gjenløser“. Bon af Eldste L. W. Johnson; Salmen: „O, Herre, lad mig komme frem“.

Søster Laura Sommervold aflagde Rapport over den kvindelige Hjælpeforening i Trondhjem og Eldste L. W. Johnson over den kvindelige Hjælpeforening i Narvik. Eldste Lawrence Hansen talte derpaa om Evangeliets Uforanderlighed og Nødvendigheden af at have Myndighed fra Gud.

Til Afvebling Salmen: „Blessign, o Gud, dit Folk“.

Præs. Jesse H. Nielsen talte om Kristi Komme, om Profetiernes Opfyldelse og om, hvorledes Føderne forkastede Kristus. Han omtalte Kristi og hans Apostlers Død og forklarede Førsoningen og Hensigten med Menneskets Handelsfrihed samt Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets første Principper.

Mødet sluttedes med Salmen: „Fader vor i himlen“. Takkigelse af Eldste E. R. Sørensen.

Konferencen afsluttedes Tirsdag Aften med en velykket og godt besøgt selkabelig Sammenkomst under Ungdomssforeningens Ledelse. Et godt Program blev udført, og Søstrene serverede Forfriskninger.

Voroy L. Larsen,
Sekretær.

„Aland og Element“.

Af Nephi Andersen i »Liahona«.

I Bibelens Beretning om denne Jordes Skabelse siges der paa et vist Stadium af Skabelsesprocesjen, at „Gud saa' alt det, han havde gjort, og se, det var meget godt“. Desvagt er der i vore Dage visse Religionsfilosofer, som ikke godkjende denne Udtalelse. De mene, at intet af jordisk Natur, saasom Land, Vand og Luft eller Plante- og Dyreriget, kan betegnes som „meget godt“, fordi de i deres forsengelige Filosofi vaastaa, at disse materielle Ting kun ere til i vor Indbildung. Dr. Lyman Abbott belyser i et nylig udkommet Nummer af »The Outlook« disse Spørgsmaal fra et bestemt Standpunkt og paa en meget interessant Maade. Vi citere følgende:

„Der er to modstridende Filosofier, som hver især forsøger paa at komme bort fra alle Theorier om Naturens Dualisme, nemlig Idealisme og Materialisme.

Idealismens Grundprincip er, at Stoffet ikke er til; Alt er Aland.

Materialismen gjør gyldende, at der ikke findes saadant noget som Aland; Alt er Stof.

Ingen tror i Virkeligheden paa nogen af disse Theorier. I det højeste er der Nogle, der bilde sig ind, at de tro paa dem. Idealisten, som ikke tror paa det materielle Stof, men kun paa Aland, vil, dersom han lider af Tandpine, gaa til en Tandslæge og saa Tanden fyldt eller trukket ud, akkurat som om han var en Materialist. Materialisten, som mener, at Alt er Stof, og bencægter alt aandeligt Liv, vil ikke prøve paa at straffe Uhrværet, der exploderer Dynamitten, hvorhed Bygningen ødelægges; han forsøger derimod at straffe det Menneske, som lagde Bomben paa det bestemte Sted for at kunne opfylde hans Hensigt, at ødelægge Bygningen.

Vore Handlinger ere det bedste Udtryk for vor Tro. Vi opføre os Alle, som om der baade var Aland og Element.

Hvis Idealisten vilde handle i Overensstemmelse med sin Tro, at Alt er Aland, og at det materielle ikke er til, og opføre sig, som om dette var Tilsæddet, f. Ex. gaa paa Gaden uden Klæder, vilde han blive sendt til et Sindssygehospital. Hvis Materialisten vilde handle, som om Alanden ikke var til, og derfor ikke anse det for en Forbrydelse at skyde sin Nabo, fordi saavel han selv som hans Nabo begge kun vare Maskiner, vilde han blive sat i Tugthuset. Den ene Filosofi er ligesaa usornuftig som den anden.

Hele vor fyfste Civilisation — vore Jernbaner og Dampssibe, vore Huse og Dvnene, der opvarme dem — er et Udtryk for de materielle Elementers Tilværelse. Hele vor moralste Civilisation, vor Medsøelse for de Ulykkelige; vore Anstrengelser for at hjælpe dem; vor Retfærdighedsjøelse, der jaar os til at straffe dem, som øve Uret; vor Forudsætning, at der er en saadan Ting som Retfærdighed mellem Månd og Månd, og at vore Domstole ere oprettede for at bestemme, hvad Retfærdighed er; vor Forudsætning, at den personlige Frihed er en Virkelighed, og at vore Regjeringshystemer ere oprettede til dens Beskyttelse; vor Forudsætning, at der er Ærlighed til og Dannelsen af et Kreditsystem baseret paa Ærlighed; vor Forudsætning, at der er en saadan Ting som Kjærlighed, der knytter Menneskene til hinanden i et Familieliv — alt dette hviler paa den Tro, at der er Aand saavel som Stof."

De Sidste-Dages Hellige have en klar og tydelig Forstaaelse af denne Forbindelse mellem den synlige og den usynlige Verden. I Herrens Åabenbaringer til Joseph Smith findes mange gyldne Tanker om dette Emne. Her er nogle saa Exempler:

"Alanden og Legemet er Menneskets Sjæl. Og Opstandelsen fra de Døde er Sjælens Forløsning. . . . Dersor maa den (Jorden) helliggjøres fra al Uretfærdighed, at den kan beredes til celestial Herlighed; thi efter at den har opfyldt Malet for sin Skabelse, skal den vorde kronet med Herlighed, ja med Gud Faders Nærvoerelse, paa det at Legemer, der tilhøre det celestiale Rige, maa eje den til evig Tid, thi i dette Øjemed blev den skabt og dannet, og i dette Øjemed helliggjøres de." (Pagtens Bog 88: 15—20.)

"Og atter, sandelig siger jeg eder. Jorden esterkommer et celestialt Riges Lov; thi den opfylder Malet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Dersor skal den vorde helliggjort; ja uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igjen, og udholde den Kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de Retfærdige skulle arve den; Thi uagtet de dø, skulle de dog ogsaa opstaa igjen med aandelige Legemer. De, der have en celestial Aand, skulle annamme det samme Legeme, der var deres naturlige Legeme, ja I skulle annamme eders Legemer, og eders Herlighed vil blive den Herlighed, hvorved eders Legemer blive levendegjorte." (Pagtens Bog 88: 25—28.)

"Thi Mennesket er Aand. Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de ere udstilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde. Men naar de ere adstilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde. Elementerne ere Guds Tabernakel, ja Mennesket er Guds Tabernakel eller Tempel, og hvilket som helst Tempel, som bliver besmittet, det Tempel vil Gud forståeve." (Pagtens Bog 93: 33-35.)

"Den kostelige Perle" fortæller os, at alle Ting bleve skabte aandeligt, før de bleve skabte naturligt, og Herren siger i Åabenbaringen: "Bed min Aands Kraft skabte jeg dem; ja alle Ting baade aandelige og timelige; Først de aandelige og derpaa de timelige, hvilket er mit Værks Begyndelse, og atter, først de timelige og derpaa de aandelige, hvilket er det sidste af mit Værk." (Pagtens Bog 29: 31, 32.) I det 34. Vers siger det, at

før Herren „ere alle Ting aandelige“. Fra disse Udtalelser ledes vi til at antage, at alle Ting ere aandelige i de fuldkomne Væseners Øjne. Dette betyder dog ikke, at det, som vi nu kalde materielt, skal ophøre at være til, men at det vil blive saa fuldkommengjort, saa celestialiseret, saa noje forbundet med den udødelige Aaland, at det bliver en Del af denne aandelige Personlighed.

Den opstandne Forløser er et Exempel paa denne Tilstand. Hans Aaland forenedes, efter at den havde prædiket for „Aanderne, som vare i Forvaring“, med det opstandne Legeme og viste sig for hans Apostler i dette Legeme, spiste med dem, og dog var han aandelig, eftersom de Love, der her paa Jorden kontrollere Elementerne, ikke vare i Stand til at gjøre sig gjældende overfor ham.

Eldste B. H. Roberts holdt fornylig en Tale, i hvilken han forklarede de Sidste-Dages Helliges Opfattelse af dette Emne paa følgende Maade:

„Formedelst det Lys og den Kundskab, som Herren har givet os i ny Åabenbaring, tro de Sidste-Dages Hellige, at Menneskets Legeme er helligt ligesaa vel som Menneskets Aaland.

Ifølge Mormonismens Lære er Mennesket Aaland. Det egentlige, virkelige Menneske, det Væsen der tænker, der elsker; det Væsen, der vil, der længes og higer efter guddommelige Ting; det Væsen, der elsker Fremgang og Udvikling, og som med Velbehag mærker den dragende Indflydelse af den store Kraft i Verden, der leder til Retfærdighed — det er, hvad Aalanden, det virkelige Menneske, higer efter. Betragtet paa denne Maade er Mennesket Aaland, og denne Aaland er udødelig. Vore Åabenbninger lære os, at Elementerne ere evige, og at Aaland og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde. Følgelig har Mennesket saact Tilværelse her paa Jorden, for at Aalanden, det virkelige Menneske, denne intelligente Væsensenhed, kan opnaa fuldkommen Lykke og Glæde og fuldkommen Udvikling, hvilke ere afhængige af, at Aalanden forenes med de grovere Elementer, der udgjøre det menneskelige Legeme, hvorigennem Aalanden kan virke. Denne Aaland vil til sidst tage Legemet i Besiddelse paa en saadan Maade, at Aaland og Legeme ikke længere kunne adskilles, men danne en evig Forening af Menneskets Aaland med denne Verdens Elementer, hvorfæ Legemet bestaar. Disse Elementer, denne Ting, som vi kalde Legeme, det Hus, som Aalanden bebor, det vil ogsaa blive udødeligt, helliget og herliggjort, blive en Del af det usorgængelige, opstandne og udødelige Menneske. Derfor tro de Sidste-Dages Hellige, at Menneskets Legeme ogsaa er helligt. De tro paa Nødvendigheden af at bevare dets Renhed, og er det blevet besmittet, da søger de at rense det paa den Maade, som Jesu Kristi Evangelium foreskriver, indtil det bliver ligesaa rent og helligt som den forløste Aaland.“

Indhold:

Joseph Smith, den profetiske Lærer	161	Rедакционное:	
Nadveren	164	Ордены в Государстве	168
Bagtalelse	165	Миссионерские	171
Tankeprøg	167	Всемирный конгресс в Тронхейм	171
		„Aaland og Element“.....	174